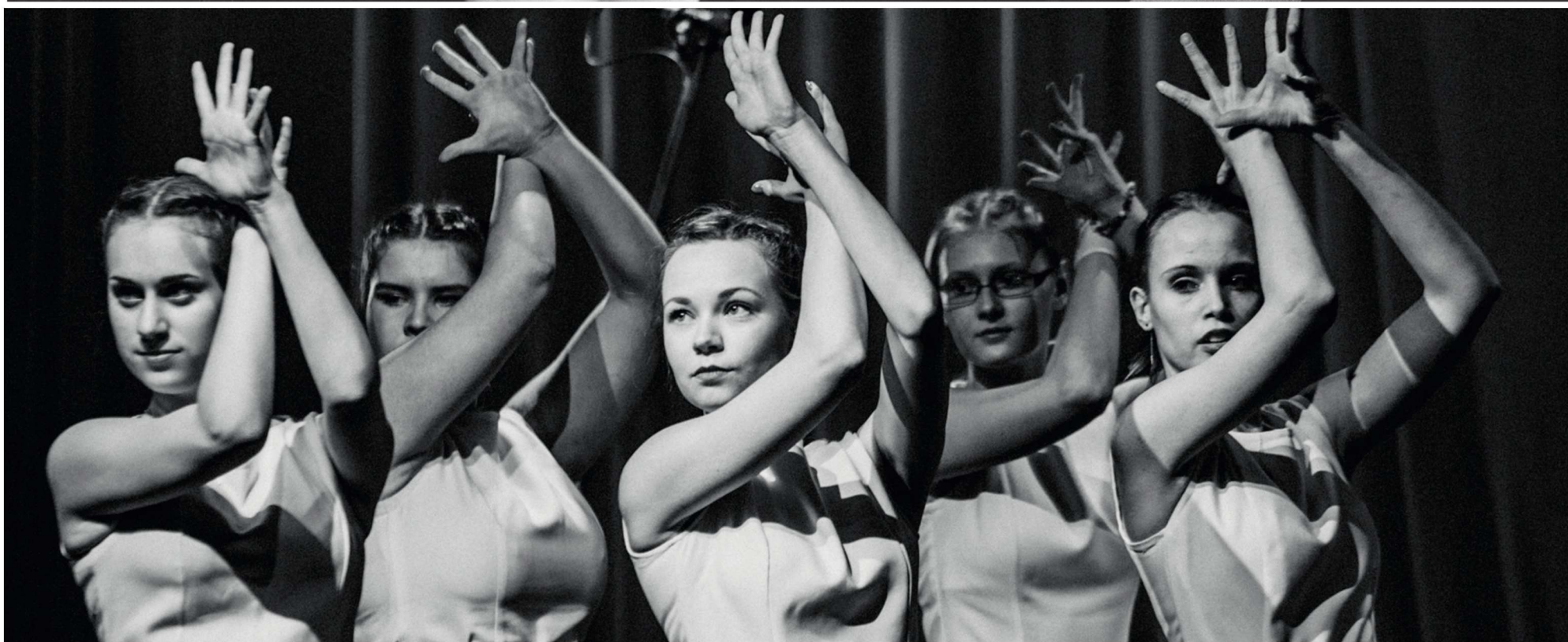

InterNos

FOTOD KRIS SÜLD

JUHTKIRI MIDA KÕIKE TEADA EI SAA

Tere, kallis koolirahvas, täpsemalt need ilusad inimesed, kes on võtnud vaevaks või rõõmuks lugeda järjekordset koolilehte, mille kaunid toimetuse-inimesed kokku on pannud.

Tere teile minevikust, ajast, mil oli veebruarikuu ja ilm oli muutlik nagu Eesti ilm kunagi. Ajast, mil oli vaheaeg ning vähemalt enamus teist võis mõneks ajaks unustada koolitööd ja stressi.

Veebruarikuu ise oli vägev, oli sõbrapäev ja oli teemanädal, oli vabariigi sünnipäev ja olid aktused. Linna aktuse ajal olin mina kaugel-kaugel, enda kodulinnas, kuid vaatasin selle ülekannet Sakalast. Ja vägev oli. Vägev oli näha kõiki neid tuttavaid nägusid, vägev oli näha nende kodumaa armastust, mis tekitas minus suuremat patriootlikkust, kui oma lühikese elu jooksul varem tundnud olin. Eks üsna vägev ole kõik, mis meie kool korraldab. Lehe esikaanel on jäädvustatud stseenid meie kooli lauljate, tantsijate ja näitlejate etteastetest.

Tuletan teile ka meie ajalehega paar asja meelde. Esiteks võite ka sõpradele öelda, et meie koolil on ajaleht, kuidagi tuleb see vaatamata meie pingutustele siiski inimestele üllatusena. Teiseks kui teate, et teie sõbra kirjutis on ajalehes, ostke see, see teeb nad rõõmsaks, kindlalt. Kolmandaks InterNos tähendab ladina keeles “meie vahel”. Ka see teadmine on kuidagi unustusehõlma vajunud.

Muidu aga soovin teile kena kevadet, pidage veel natuke arvestusi üle enne eksameid. Nautige Viljandit ja nautige VG-d ja olge vägevad edasi.

Jõudu ja jaksu,
Teie peatoimetaja
HANNA KERSTINA KARTAU

TOIMETUS

Vastutav toimetaja
Juhan-Mart Salumäe

Alam- ja keeleteoimetaja
Marja-Liisa Raudne

Peatoimetaja
Hanna Kerstina Kartau

Ülemküljendaja
Monika Mändmaa

Reporterid, ajakirjanikud
Emma Loore Tae, Kristin Tamm, Greete Rätsep,
Hanna Kallas, Kirke Katariina Siimso
Liisa Kiis, Hanna Kerstina Kartau

Külalis-auajakirjanik
Liine Palu

TEKST **KIRKE KATARIINA SIIMSO**, õpilasesinduse president.

Koolis õpilastega rääkides tuleb välja asjaolu, et suurem osa neist ei tea, et õpilasesindus koolis toimuvatute muutustega üldse seotud oleks. Tegelikult ei tea nad, mis on üldse õpilasesinduse funktsioon. Ei teata ka, et seal on täiesti tavalised, teotahtelised inimesed, kes tahavad meie koolipäevi huvitavamaks teha, mitte juhtkonnale pugevad enda-arvates-poliitikud, kes tegelikult mitte midagi ei tee.

Kas sa teadsid, et kauaigatsetud uued kott-toolid, mis nüüd püramiididel ilutsevad, on meil tänu sellele, et õpilasesindus nende puudusele tähelepanu juhtis? Jaa, nii see on. Ning nüüd tohime oma puhvetist ostetud topsidega liikuda igale poole koolimajas, mitte enam ainult söökla piires (topsile pange ikka kaaned peale, eksole). Ka see vabadus on meil tänu sellele, et õpilasesindus tegi juhtkonnale vastava ettepaneku (kuigi olime muidugi enne saanud õpetajate toetuse, et see on vajalik).

VG 2.0 EMMA LOORE TAE, II kunsti-humanitaarsuund

Laupäeval, 4. veebruaril kogunesid Viljandi Gümnaasiumisse aktiivsed õpilased, õpetajad ja lapsevanemad, et maha pidada arenguseminar “VG 2.0”.

Päev algas juba kell 11 osalejate registreerimisega. Pärast seminari sissejuhatamist asuti kohe aruteluringides töö kallale. Viis tundi kestnud arenguseminari jooksul arutati kümnes lauas viit teemat: nüüdisaegne õpikäsitus, vastutustundlik õppija, üldpädevused, hindamine ja koostöö.

Igat laudkonda juhtisid õpetaja ja õpilane. Ühes aruteluringis olemiseks oli aega 25 minutit. Selle ajaga tutvustati osalejatele teemat ja hakati üheskoos mõtlema probleemidele ning võimalikele lahendustele. Seminari jooksul rõhutati kahte küsisõna, millele soovitati toetuda: “Miks?” ja “Kuidas?” ehk miks midagi tehakse ja kuidas murekohti annaks lahendada. Mitu tundi kestnud arutluste järel esitasid kõik lauad oma mõtted plakatite kujul.

Toon välja mõned huvitavamad ettepanekud, mis tol päeval välja pakuti:

- Nüüdisaegne õpikäsitus:**
- ✍Mentorõpilane, kes jagab oma kogemusi, kuidas tuleks õppida.
 - ✍Õpetajatel on rohkem infot õpilaste kohta (huvialad ja tegusus), et arvestada nende erinevusi.
 - ✍Õppesuuna valik teisel perioodil ehk esimese aasta esimene periood on sisseelamiseks.

Me määrasime iga päeva esimeseks vahetunniks oma esindusest parkimiskontrolörid, kes käisid läbi terve kooliparkla ja märkisid ära kõik “parimad” parkijad ning panid vastavate autode külge trahvikviitungid. Neil olid nii direktori kui õpilasesinduse presidendi allkirjad, et oleks ikka õige värk.

Juba on korraldatud üks edukas öö-orienteerumine. Paistab ka sõbrapäevanädal, mis tuleb iga päev erineva kelmika stiiliga. Ja sel aastal ei ole kooli viimastel päevadel enam mitte rannamängud, vaid hoopis “Maleva” ainetel tehtud muinasolümpia, mis töötab tulla vägagi meeleolukas ning vähem võistluslik kui eelmistel aastatel.

Õpilasesindus on meie koolis selleks, et värskendada ja teha põnevamaks meie koolipäevi, üritusi ja traditsioone. Selleks, et side juhtkonna ja õpilaste vahel oleks tugevam, et kuulata õpilaste ettepanekuid, muresid ja ideid, nendega tegeleda ja võimalusel teostada. Me teeme tõesti seda kõike selleks, et meil kõigil koolis parem olla oleks. Isegi teil, kes te väidate, et teil on ükskõik. Ja me tõesti tahame teha seda, mida teeme. Nii et tulge, rääkige ja märgake.

Vastutustundlik õppija:

- ✍Sissejuhatus õpingutesse - kohustuslik kursus esma-kursuslastele.
- ✍Murenurk/pihitund - õpilane saab rääkida oma murest otse õpetajale.
- ✍Veebigümnaasiumi võimalus - ennast juhtiv õpilane saab lisaks võtta kursusi veebipõhiselt.

Üldpädevused:

- ✍Digipädevus - info leidmine ja selekteerimine.
- ✍Enesemääratluspädevus - arengukaardid (Kes olen? Mida soovin?)
- ✍Lisaks tugevatele väärtustele (materiaalsus) väärtustada pehmemaid väärtuseid - usk, sallivus, armastus.

Hindamine:

- ✍Hinded + positiivne tagasiside õpetajalt
- ✍Eelhindamine õpilaselt (eneseanalüüs)
- ✍Kõik hinded alates “ühest” on positiivsed.
- ✍Hindeid pole üldse - ainult M’id ja MAD.

Koostöö:

- ✍Rohkem vabadust õppekavas.
- ✍Valikained tunniplaani.
- ✍Kajastada rohkem õpilaste kooliväliseid saavutusi.
- ✍Rohkem suhtlust ja kokkuleppeid õpetajate vahel.

ÕPPEAASTA ESIMESED UURIMISTÖÖD

TEKST **EMMA LOORE TAE**, II kunsti-humanitaarsuund.

30.-31. jaanuaril toimusid Viljandi Gümnaasiumis uurimistööde kaitsmised. Pärast kuudepikkust rasket tööd olid komisjoni ette valmis astuma esimesed 59 õpilast. Kokku kaitsti seekord ära 31 uurimistööd. Kuid milliseid töid võis kaitsmisel näha?

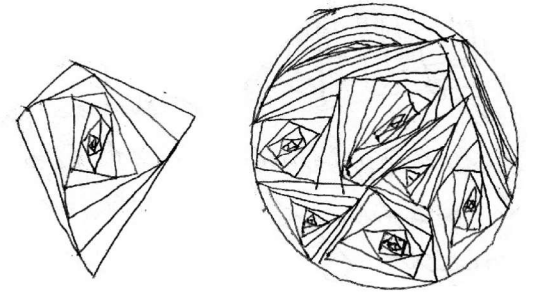
Kolmanda sotsiaalsuuna õpilaste Ragne Dimitrijevi ja Lisete Meini uurimistöö kandis nime “Kaks aastat kurtide kultuuris ja keeleruumis”. Tüdrukud valisid töö, kuna nad on viipekeelt õppinud juba 2 aastat ning tahtsid lisaks algteadmistele saada lisainformatsiooni kurtide kultuuri ja eluolu kohta. Ragne ja Lisete valisid oma töö teema juba 11. klassis, kuid siis ei teinud nad midagi erilist peale mõne mõtte kirjapaneku . Raskem töö algas alles selle õppeaasta septembris. Nende uurimistöö koosnes kuuljate ning kuulmispuudega inimeste mängude võrdlemisest ja uurimisest ning oma praktilises osas mängisid nad neid mängu läbi ka tundides. Kaitsmine läks tüdrukutel hästi. Lisaks rääkisid nad, et kõige keerulisemaks osaks osutus vormistus - selle kohta tegid õpetajad neile märkusi ka pärast kaitsmist. Üldjoontes on Ragne ja Lisete uhked, et said

hakkama suure tööga ja võivad nüüd rahulikult jälle õppimisele keskenduda.

Martin Kabanov kolmandast kunstisuunast valis samuti uurimistöö teema, millega tal on isiklikult tugev side - jalgpall. Töö pealkirjaga “Miks Portugal võitis 2016 aastal jalgpalli EM- finaali” valimine ei olnud Martinile kerge. Enda sõnul muutis ta enne lõplikku teemavalikut vähemalt 5 korda meelt. Uurimistöö valmimine ei võtnudki iseenesest kaua ja selle oleks saanud valmis kirjutada isegi kiiremini, kui tal oleks olnud rohkem viitsimist tööga iga päev tegeleda, nentis Martin ise. Martinil, nagu igal tavalisel uurimistöö kirjutajal, esines sellega ka mõningaid raskusi, kuid mitte nii palju, kui ta esialgu arvanud oli. Kaitsmine oli närvekõditav, kuid läks hästi, arvestades seda, et rahva - ruumis viibinud 15 inimese - ees esinemine pole lihtne. Martini klassiõde Mari Kallaste tegi uurimistöö aga kunsti valdkonnas. “Kuidas areneb inimese anatoomia ja proportsioonide joonistamise oskus kuujalalise harjutamise jooksul?” oli kombinatsioon joonistamisest ja huvist inimese anatoomia vastu. Teema leidis ta enne kolmanda aasta algust, augustis. Nagu Martinil, olid ka Maril enne lõpliku otsuse tegemist mõttes teised

uurimistöö teemad. Otsustavaks sai aga see töö, sest pärast kooli lõpetamist on tal plaanis kunstiga seotud erialal edasi õppima minna. Mari töö valmimine võttis aega täpselt viis kuud. Uurimistöö valmistamine ei valmistanud talle erilisi raskusi, välja arvatud iga päev poole tunni leidmine joonistamisega tegelemiseks. Kaitsmisel oli Mari veidi pabinas ja mõnes kohas kippusid sõnad segamini minema, kuid see käib kõik asja juurde. Pärast esitlust oli tal tunne, nagu suur koorem oleks õlgadelt langenud, ja nii see ju oligi.

Erik Becker, III sotsiaalsuund
(fragment kunstitunni konspektist).

NAISAJATEENIJAD

TEKST **LIISA KIIS**, II võõrkeelesuund, pildid erakogust.

Ajateenistus on Eesti naiste hulgas üha populaarsemaks muutumas. Kuna mina ise ning ka paljud teised naisgümnasistid on sellest teemast huvitatud, otsustasin teha intervjuu paari naisajateenijaga. Muidugi leidub ühiskonnas ka teistsuguse arvamusega inimesi, kes leiavad, et naiste koht on kõõgis, mitte lahinguväljal. Küsisin arvamust kahelt aega teenivalt naiselt - **Laura Toodult ja Silva Lillelt.**

Millises väeosas aega teenite?

Laura: Teenin aega Tapal staabi-ja sidekompaniis.

Silva: Teenin aega Kuperjanovi jalaväepataljonis.

Millal läksite aega teenima?

Laura: Asusin teenistusse 3.10.2016.

Silva: Läksin teenima eelmise aasta suvel, 05.07.2016.

Miks otsustasite minna aega teenima?

Laura: Soovisin anda oma panuse riigikaitsele ning siduda oma tuleviku julgeolekuga. Alustuseks otsustasin läbida ajateenistuse, et saada selle valdkonna tasandist parem ülevaade ning ettekujutus, milline näeks välja sõjaväeline karjäär.

Silva: Otsustasin minna aega teenima, kuna mul on huvi militaarvaldkonna vastu ja soov end sellel alal täiendada ning lisaks sellele tahe sellega ka tulevikus tegeleda. Otsuse tegemisele aitas kaasa kuulumine Kaitseliidu allorganisatsioonidesse, kuhu olen kuulunud alates 2009. aasta suvest.

Kas on tekkinud ka mõtteid ajateenimine pooleli jätta? Miks?

Laura: Pelgalt poolelijätmise või mittemeeldimise pärast pole kordagi tahtnud katkestada. Korra sõduri baaskursuse ajal oli mõttekoht, kas on mõtet edasi jääda, kuna oli kahtlus, et jalas on väsimusmurd, mille taastumine oleks võtnud nii palju aega ja mille korral saadetakse tavaliselt reservi ära. Õnneks polnud asi nii hull ja sain ilusti teenistust jätkata.

Silva: Mõtetest läbi on vilksatanud küll mõte, miks ma seda teen - eriti siis, kui on raske - aga loobumise peale pole mõelnud. Olen oma valikuga ülimalt rahul ning kavatsus on see katsumus igal juhul lõpuni teha.

Milline näeb välja sõduri argipäev?

Laura: Hommik algab äratusega kell 6, pärast mida peab 5 minutiga dressid selga ajama ja kasarmu ette rivvi jõudma. Seejärel minnakse koos sörkima ja pärast tehakse üldiseid võimlemisharjutusi ja muidugi ka kätekõverdusi. Edasi toimub pesemine ja oma välimuse korrastamine algavaks päevaks. Oluline on ka voodi ära teha. Pärast hommikusööki algavad tavaliselt õppetunnid, kuid vahetevahel ka kehalise tunnid. Need jätkuvad ka lõuna järel. Pärast õhtusööki on tavaliselt vaba aeg, mil sõdurid teevad endale meelepäraseid tegevusi. Päeva lõpp-punkt on õhtune rivistus, kui kõik väeosad marsivad riviplatsile. Brigaadi korrapidajale tehakse ettekanded isikkoosseisust ja lõpetuseks lauldakse üheskoos riigihümni. Sellele järgneb igal õhtul kell 9 kohustuslik “Aktuaalse Kaamera” vaatamine.

Silva: Sõduri argipäev: äratus 6.00, hommikuvõimlemine 6.05-6.20 (jooks+virgutusharjutused), hügieen, voodi tegemine (määrustiku järgi), hommikusöök. 8.30 algavad tunnid, kestavad lõunasöögini ning jätkuvad siis jällegi. Sellele järgneb õhtusöök, peaaegu tunnike vaba aega ja õhtune rivistus. Kõige lõpuks hügieen, koristamine ja magamaminek 22.00.

See on üldine päevakava. Aga iga päev on väga erinev ja tunniplaanist üldiselt kinni ei peeta. Vajadusel võetakse õppimiseks lisa ka vabast ajast. Tunnid toimuvad meil üsna tihti ka pataljonist väljas.

Lisaks sellele on ka metsalaagrid, kus päev ei käi tunniplaani järgi. Ärgatakse varem ja minnakse magama hiljem, kui üldse öösel väga magada saab (sõltuvalt patrullidest, valvetest ja häiretest). Metsalaagrites ei eksisteeri üldiselt ka mõistet "vaba aeg", päevad on tihedalt erinevaid harjutusi ja õppeid täis.

armastust loota. Kuid ärge kartke, teil on võimalus anda endale uus võimalus, tasudes oma karmavõlga ostes kümme koolilehe numbrit.

Vähk

Kuu liigub Vähis ja moodustab opositsiooni võimuka Pluuto ning kvadraadi mässumeelse ja ettearvamatu Uraaniga. Kas kogu see süsser-vusser su armuelu muudab, on kaheldav. (Asja huumor on antud juhul selles, et esimene lause on pärit päris horoskoobist.) Aga edu armastuses!

Milline on olnud senimaani kõige raskem katsumus?

Laura: Füüsiliselt kõige raskem katsumus oli kindlasti lõpurännak, kui pidi täisvarustuses 42 km läbima. Vaimselt oli alguses raske pikalt külmaga õues viibimine.

Silva: Ei oska kõige raskemat katsumust välja tuua. Siin on nii raskeid kui ka kergemaid päevi. Ilmselt on kõige raskemaks kujunenud tõusmine. Ei ole võimalik ärkamisega viivitada, pead kohe tegutsema asuma. Ei loe, kui väsinud või halvas tujus oled. Igal juhul tuleb oma motivatsioon kokku võtta ja päevaga alustada.

Kas naisena aja teenimine on raske või vastupidi? Põhjenda.

Laura: Ei ole raske. Siin on kindlad reeglid ja rutiin, millest kinni pidada. Kui seda teed, siis on siin väga kerge elada.

Silva: Ma ei ütleks, et naisena aja teenimine on raske, see on tehtav, nagu ka mehena. On raskeid ja kergeid hetki. Erinevus seisneb lihtsalt selleles, et naistele tuletatakse pidevalt meelde, et te olete siia vabatahtlikult tulnud. See seab mingil määral piirid, kuhu sa pead mahtuma. Alatasa on tunne, et on vaja end tõestada, mis pole sellise rahvamassi keskel sugugi kerge. Lisaks sellele on päris palju eelarvamusi naiste osas. Ei usuta, et naised saavad hakkama. Aga saavad küll, vähemalt need, kes soovivad. Tihtilugu isegi paremini kui mehed, sest vabatahtlikuna tulles on meil ka rohkem motivatsiooni midagi ära teha.

Kui palju leidub vaba aega iseenda jaoks, kuidas seda sisustad?

Laura: Kui on õppuste perioodid, siis on vaba aega vähem. Aga tavalukorras antakse vaba aega peale õhtusööki. Tavaliselt sisustan seda kas jõusaalis käimisega või raamatute lugemisega. Vahepeal tunnen küll, et vaba aega võiks rohkem olla, kuid nüüd, kui peaaegu igal nädalavahetusel saab koju, ei tunne sellest niivõrd palju puudust.

Silva: Vaba aeg sõltub päevast. Tavaliselt on seda juppide kaupa - pataljonis rohkem ja metsas vähem. Vaba aeg kulub enamasti asjade pesemisele, lähedastega suhtlemisele või siis siinsete kaaslastega aja veetmisele. Lisaks sellele saab vabal ajal külastada ka sõdurikodu.

Kas on ka tekkinud vigastusi ajateenimise ajal?

Laura: Sõduri baaskursuse alguses vigastasin ühe rännaku ajal hüppeliigest.

Silva: Õnneks mitte.

Kuidas külma kannatad?

Laura: Nagu eelnevalt mainisin, oligi vaimselt alguses raske pikalt külmaga õues olemine ja sealjuures olema võimeline mõtlema ja tegutsema. Esimestel välitundidel suutsin vaid kangestunult ühe koha peal seista ja lõdiseda. Sellega aga mingi hetk harjud ära ja praegu pole enam midagi hullu. Tähtis on ennast liigutada, et lihased soojad hoida.

Silva: Külma kannatan välja, aga ega ta midagi head pole. Tihtilugu jõuad pataljoni tagasi külmast näpistatult ja läheb tükk aega enne, kui uuesti soe hakkab. Pole midagi muud parata, kui kihiliselt riietuda ja loota, et tuleb soe päev. Eks külm on sõduri üks suurimaid vaenlasi.

Kas Sinu soo pärast on Sind teistmoodi sõjaväes koheldud? Kui jah, siis kuidas?

Laura: Üldiselt toimub kõik võrdsetel alustel. Samas, poisid ikka tahavad alati raskemad asjad enda kätte võtta, pakuvad abi ja tahavad aidata. Tavaelust on ikka juurdunud mingid elementaarsed viisakusreeglid ja eks need peegelduvad siin.

Silva: Ma ei ütleks, et mind koheldakse kaitseväes teistmoodi kui mehi. Mõned erinevused on küll, lisaks eelarvamused, aga suuresti oleme siin kõik võrdsed.

Erinevus seisneb üldfüüsilise testi punktide arvestamisel, kus naistel on natukene väiksemad kriteeriumid, millesse peab mahtuma.

Kas on ka mõni asi, mille puhul pole arvestatud, et Sa oled naine?

Laura: Ei ole.

Silva: Ei ole.

Kas on asju, millega teie kui naine pole hakkama saanud - mida tehes tunnete, et olete meestest kehvem?

Laura: Võib-olla ongi ainult raskuste tõstmine, kuna juba puhtfüüsiliselt on naistel väiksem kehakaal ja lihasmass.

LAURA TOODU

Silva: Otseselt pole, aga naiste puhul levivad eelarvamused, et nad ei saa hakkama ja nad pole piisavalt tugevad, kuid ma võin öelda, et saavad hakkama küll. Nad võivad nõrgemad olla, aga teotahe teeb selle tasa. Naised ei taha enamasti, et nende eest midagi ära tehtaks, nad tahavad ise hakkama saada. Seetõttu on ka olukordi, kus olen abist keeldunud, sest ma saan ise ning ei vaja abi. Ilmselt on see iseseisvuse märk. Eks naistel on mõnevõrra suurem pingeline olul, kuna nad on tulnud vabatahtlikult.

Kõige huvitavam asi, mis on Sinuga ajateenimise ajal juhtunud?

Laura: Kindlasti on eredalt mees, kui käisime esimest korda lõhkeainet lõhkamas, samuti ka reaalse granaadi heitmine.

Silva: Huvitavaid asju juhtub siin iga päev. Raske on midagi erilist välja tuua. Enamasti on need seotud mähkimisega, sest mähiseid tekib KV's palju. Kahjuks ei oska praegu midagi nii välja tuua (mähis ehk arusaamatus, nt “ma ei saa asjast aru”).

SILVA LILL

Ekslusiivne armuhoroskoop

HANNA KERSTINA KARTAU, II võõrkeelesuund

Jäär

Olete kuulnud neid ilusaid jutte, kuidas keskkooli ajal oma kallimaga kohtutakse ja siis elu lõpuni koos ollakse? Ütleme nii, et teil seda just karta pole. Ärge siiski ennast süüdistage, asi on kindlasti selles, et Päike on Amburis ja Ambur on Kuus.

Sõnn

Midagi on susisemas.

Särisemas. Pragisemas.

On need armastuse leegid? Või halvasti ühendatud elektrijuhtmed? Igal juhul on asi kuumaks kiskumas. Hea aeg kuumade elektrikuga oma ununenud suhted taas üles soojendada.

Kaksikud

Olles universumi tasa-kaalu oma tegevusega nihkesse ajanud, pole teil

armastust loota. Kuid ärge kartke, teil on võimalus anda endale uus võimalus, tasudes oma karmavõlga ostes kümme koolilehe numbrit.

Lõvi

Tahtmata midagi õelalt öelda, võib asja sõnastada nii, et vähemalt on lähiajal õppimiseks kohe kõvasti aega. Juhul kui olete oma haridustee juba lõpetanud, on töötamiseks kõvasti aega! Ja kui istute niisama, siis on selleks oi kui palju aega!

Neitsi

Teie armastus saab olema just kui filmis. Põnev tõehetk tuleb nüüd, kui mõtlete, mis filmi te viimasena vaatate. (Kui tundub liiga hea, et tõsi olla, siis ongi, võtke mõni teine film.)

Kaalud

Saabuv kevad toob endaga kaasa armastuse tuuli. Tuul võib ajada sul pea sassi ja jalust rabada, kuid siiski on kilpasliik arvamus, et tuult kinni püüda saaks.

Skorpion

Sind ootab ootamatu armumine. Ootamatu armumine on siiski äärmiselt kannatlik ja võib kohe kaua-kaua oodata. Seni soovitate uurida tähti kuni Skorpion on Kalades, mis tähendab seda, et Neitsi on Lõvis ja Kalad Skorpionis.

Ambur

Armastus on see, mis muudab võimatu võimalikuks, ütleb Indiast pärit vanasõna. Asi muutub siiski teie puhul kiirelt paradoksiks, kui armastus ise ongi see, mis on võimatu.

Kaljukits

Tähtede seis soodustab suuri muutusi ja uusi tutvusi. Suured muutused soodustavad aga ka tähtede seisu muutust seisu, kus uued tutvused jäävad sama kaugele kui eelmajutud tähed. Ja vanadest tutvustest pole kuude seisu tõttu tolkugi.

Veevalaja

Teepuru töötas küll head, aga siis planeetide seisu tõttu puru sassi ja koos sellega läks ka teie lootus. Julgustame aga jooma rohkem teed, et võita järgmiseks korra tee poolehoid ja kindlustada aastaks 2018 kõrge kvaliteediga armuelu.

Kalad

Kuna tegemist on siiski armastushoroskoobiga, siis vat sina saad armastust. Sul veab. Ainukesena. Aga ainult kaladega, kõigile teistele lubasin ma siiski ainult häda ja viletsust.

OMAPÄRASED RIIETUJAD

TEKST **GREETE RÄTSEP**, I võõrkeele suunast,
FOTO **SILVER TÕNISSON**, I majandussuunast

Kõndides mööda kooli koridore, on näha väga palju erinevaid, huvitava stiiliga inimesi. On neid, kes kannavad pigem tavalisemaid riideid, aga üpris palju ka neid, kes paistavad silma just omapärase riietumisstiili pärast. Mul õnnestus paar inimest ka kooli peal kinni püüda ja igapähele mõned küsimused esitada.

Miks ja millal su stiil kujunema hakkas?

Kirke II HUKU: Täpselt ei oska öelda. Kuidagi põhikooli alguses, mingi 7. klassis, olin ma hullult täishipi - 15 värvi korraga küljes. Aga siis vanusega olen muutunud mõistlikumaks. Aga üldiselt kannan lihtsalt seda, mida meeldib kanda.

Mairo III HUKU: Ma käisin kuskil 4.-5. klassis, kui mul oli juba oma nn. stiil. Mäletan, et juba siis oli mul vaja kitsaid pükse (siis ei olnud need moes ja poistele neid ammu ei tehtud). Ema ostis mulle pükse, aga pidi neid kohe kitsamaks tegema hakkama. Samuti meeldis mulle absoluutselt kõik, mida teistel ei olnud, ning see joon on minus püsinud tänapäevani. Panen selga selle, mida teised poisid ei julge elu sees kanda ja mul on ausalt täiesti ükskõik, mida minust arvatakse, peaasi, et enda elu oleks võimalikult vinge! Ja erinemine teeb selle vingeks!

Erik I LO: Umbes 5.-6. klassis, kui mu vend hakkas mulle tutvustama alternatiivset muusikat.

Kas sa saad oma riietumisstiili tõttu palju tähelepanu? On see pigem positiivne või negatiivne?

Kirke II HUKU: Pigem saan tänu juustele. Aga ikka jaa, vahepeal tullakse ikka ütlema, et kena riietus ja värk.

Mairo III HUKU: Ei taha kõlada egoistlikult, aga jah, ma saan oma riietumisstiili tõttu palju tähelepanu. Palju on olnud olukordi, kus inimene teab mind tänu mu stiilile, enne kui ta reaalselt minuga kohtunud on. Eks seda tähelepanu on olnud nii negatiivset kui ka positiivset. Õnneks saan öelda, et positiivset tagasisidet on minu kõrvadesse jõudnud palju rohkem.

Erik I LO: Oleneb. Kui ma ikka tanksaabaste ja nahktagiga käin siis mõned pilgud pööravad. Tavaliselt sellised vanemad vanamoelisemad daamid vaatavad ikka sellise vähe viltuse pilguga.

Mis on sinu välimuses see põhitala, mis alati olemas peab olema?

Kirke II HUKU: Juuksed. Juuksed võiks peas olla jah.

Mairo III HUKU: Vot mul puudub selline kindel asi nagu põhitala. See oleneb täiesti päevast. Kui tunnen, et täna on minu outfit'i põhitalaks täpilised püksid, siis ma tõmban need jalga ja rokin täiega. Samas teine päev on selleks aga tavaline classy ülikond. Mulle meeldib kanda iga päev erinevaid riideid - ma ei astu kunagi kodust välja sama riietusega, mis mul juba eile seljas oli, seega kindlat alustala mul pole.

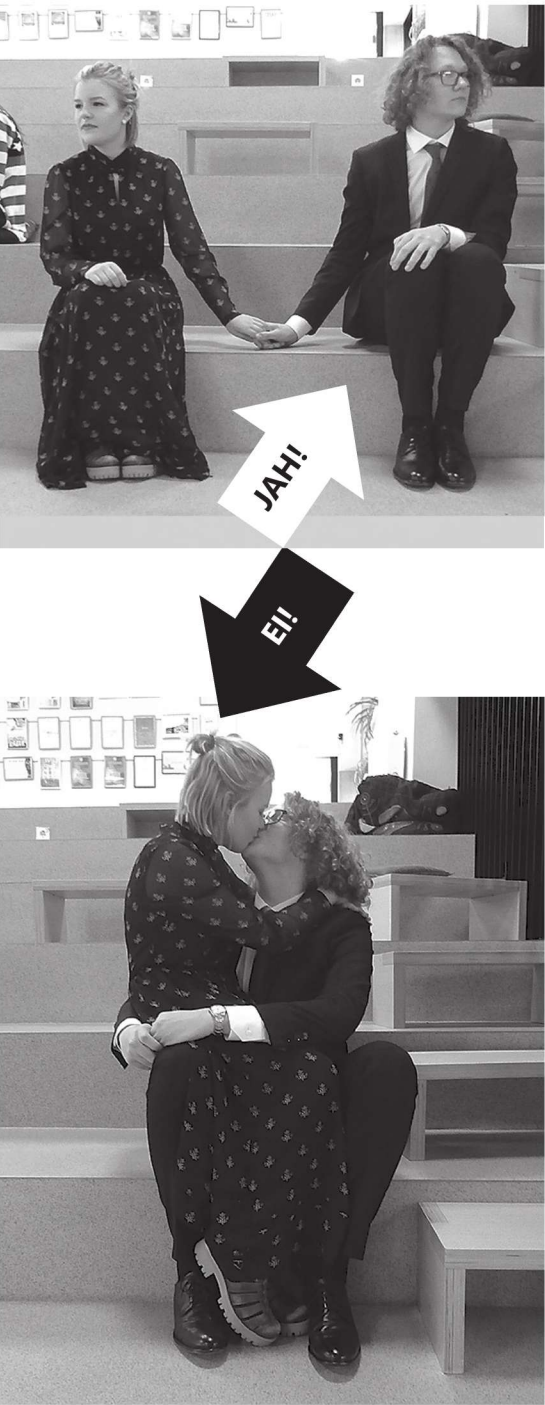
Erik I LO: Kitsad teksad. Ja pikad juuksed.

III kunsti-humanitaarsuunas on peale Mairo veel teisigi stiilseid riietujaid. Carl-Eric, Jan-Erik ja Steven-Kristjan jäid moepolitseile silma Gümnaasiumi jõulupeol.

Kust jookseb sündsuse piir?

TEKST JA FOTOD **HANNA KERSTINA KARTAU**, II võõrkeelesuund

Aasta väidetavalt kõige romantilisem päev on veel hästi meeles ja kired möllavad. Muidugi möllavad kired meie koolis kogu aeg.

Vaatamata sellele, et ma olen väga üksik ja kurb, ei näi asi siiski minus olevat, kui mulle tundub, et kooli peal on näha rohkem paarikesi kui varem. Neid tundub tõepoolest juurde tekkivat nagu seeni metsa all peale vihmasadu ning on karta, et valentinipäev ei tee asja paremaks - kui just kümned kingituses või kohtingus pettunud tüdruksõbrad oma noormehi kibestunult nurka ei heida. Isegi üksiku ja kurvana loodan, et seda ei juhtu.

Kuid meie armastuseleekides põleva koolimajaga tekib siiski üks väike probleem. Kohati läheb asi kummaliseks. Ebamugavaks. Piinlikuks. Mõnikord hakkab asi jooksema mööda sündsuse piire ja põletab kooli personali süütuid silmakesi. Muidugi räägin ma sellest, kuidas meie armunud noored end keset kooli unustavad, vaadates üksteise silmadesse, hoides üksteise käsi või ronides keelttega teineteise kurkudesse. Kõlab ebasündsalt? Täpselt.

Põhilisteks kannatajateks jäävad just administraatorid ja raamatukoguhoidjad, kes on sunnitud avatud aladel istuma. Nad näevad kõike. Nad silmavad teid väga hästi, kui te püramiidi peal kaisutate. Ja ka seda, kui te riulite vahel olete. Kui te raamatukogu riuli alla oma aluspesu kaotate, näevad nad seda samuti (tegemist on tõestisündinud looga, täpsemalt juhtus see aga pärast rebastepäeva, nii et väga karme järeldusi me teha ei saa). Isegi kui te Honesta käikudesse poete, siis võite kindlad olla, et administraator näeb teist lausa videoülekannet. Kooli peal end peita ei ole nii lihtne.

Niisiis, kuidas olla kindel, et kooli alal oma kallimaga sobivalt käitute?

Ära tee midagi, mida sa ei teeks oma lihase ema ees. Kui tunnete oma selgadel häbiga põletavaid silmi, siis on aeg lõpetada. Ärge jõudke oma tegevusega kunagi horisontaalsesse asendisse.

Kuidas teha 14. veebruar enda jaoks ilusamaks?

HANNA KERSTINA KARTAU, II võõrkeelesuund

Kallid kaasvallalised! Kas ka teie jaoks on sõbrapäev puhas piin, kuna olete valinud eluga üksi hakkama saamise? Pole hullu, maailma-parandajast nupumehena on mul teile lahendusi.

Lahendus A

Valentini päev
Õeldes valentinipäev, mõtle hoopis keskealisele vene päritolu mehele. Valentin elab Narvas ja käib lähedal asuvas Alkoretis õlut ostmas. Tal on hallikas habe ja juuksed, mis hõrenevad iga aastaga. Hambaarsti juurde pole Valentin juba 7 aastat julgenud minna. Tahad sa tema nimepäeva puhul lilli saada? Ei taha.

Lahendus B

Sõbrapäev
Patriootlike eestlastena on tähtpäeva nimi siiski sõbrapäev, mitte kallima/poissmehe/tüdruksõbra päev. Nimele truu olles peakski sel päeval jääma rangelt sõpradeks. Kirsina tordil võid minna omal valikul mõnda kohvikusse või parki ja kurja pilguga saata kõiki paarikesi, kes ilmselgelt eesti keelest aru ei saa.

Lahendus C

Teisipäev
Ärgem siiski unustagem, et 14. veebruar on sel aastal teisipäev - puhas tööpäev. Erinevalt restoranides mekutavatest armastuseorjadest saate teie kõvasti tööd teha. Küll nad veel kurvastavad, kui sina oma uurimistööga pea valmis oled ja nemad on oma aega romantikale raisanud.

Lahendus D

Reaalsus
Võime proovida üle saada stigmast, mis väidab, et vallalisena ei või olla õnnelik. Kui oled rahul oma eluga igal teisel veebruarikuu päeval, siis miks peaks neljateistkümnnes kuupäev midagi muutma? Ole rahu õnnelik, tee endale kingitust ja hellita end. Kui sa ikka väga tahad kedagi, kellega õhtuid mööda saata, siis ole mees ja korralda ära. Pole midagi hullu.

Kui õpetajad olid sama vanad kui õpilased...

JUTUD KOGUS **HANNA KALLAS**, II võõrkeelesuunast

Hiie Allvee

Olen lõpetanud Fr. R. Kreutzwaldi nimelise Võru I Keskkooli, mida kutsuti rahvasuus autoritaarse direktori järgi Reimani akadeemiaks. Siis olid keskkooliklassid 9.-11. klass. 9. klassi pääsemiseks pidid kõik õpilased tulema kooli pidulikus koolivormis, koos lapsevanemaga, ning seisma elavas järjekorras direktori kabineti ukse taga, et oma dokumendid üle anda.

Kooli ajal seisis direktor isiklikult hommikuti välistrepil ja kontrollis koolimütse. Enamasti võeti need kotist välja ja pandi pähe koolimaja kõrval asuva heki nurgal.

Meil oli mitmeid legendaarseid ja muhedaid õpetajaid. Tuntud matemaatik Aaro Lind unistas ümargusest majast, et saaks seina ääres magades ennast kerra tõmmata. Keemiaõpetaja Elmar Susi suust on jäänud meelde laused “Tõmban kõigile širged šišše!” ja “Puušeppe on šiiia lävepaku teinud!”. Viimast kordas ta siis, kui me vahetunnis klassi tahtsime jääda. Vahetunnis pidid kõik õpilased koridoris ringiratast jalutama.

Noored õpetajad käisid linna peal “patrullimas”. Kord saatsid nad meid jõulude ajal kiriku ukse tagant minema, teine kord ajasid kultuurimajast “Kannel” diskolt ära, sest õpilased ei tohtinud seal käia.

Aari Juhanson

9. klassi, mis oli tol ajal esimene keskkooli klass, ajalooõpetaja Küllo Arjakas andis meile ülesandeks referaadi koostamise. Pidime raamatukogus istuma ja palju kirjutama. Referaadi õigel ajal esitamisest pidi päästma ainult surmakuulutus kohalikus lehes. Me siis klassiõega panime klassi seinalehele kaks kuulutust. Referaadi muidugi esitasime õigel ajal, aga õp. Arjakas palus hiljem need kuulutused omale mälestuseks.

Eriskummaline oli ehk veel see, kuidas me pinginaabriga sõjalise tunnis kudumise eest hindeks “2” saime. Hiljem selgus, et õpetaja oli need “viiteks” ümber teinud.

Jevgenia Žalõbina

Kui tänapäeval on õpilased naelutatud oma nutitelefoni, siis meil oli samuti oma meelelahutus - raamatud. Neid ei olnud alati palju saada ning eriti populaarseid raamatuid vahetati käest kätte. Raamatud olid paksud ja aega lugemiseks anti vähe, tavaliselt umbes paar päeva. Kõige meeldejäävam raamat oli minu jaoks üks armastusromaan. Teos oli umbes 3 cm paksune ja aega

järgmisele lugejale tagastamiseks oli kaks päeva. Lugesin raamatut kella kolmeni öösel. Kuna tagastamisega oli kiire, otsustasin lugeda ka keemiatunnis. Minu klassijuhataja oli keemiaõpetaja, kes oli väga autoriteetne ning tema tunde austasid kõik. Klassis valitses alati täielik vaikus nii keemia- kui ka klassijuhatajatunnis. Lugesin, raamat laua all süles, ja vahepeal vaatasin ka tahvlile ja tegelesin keemiaga. Mitut asja korraga aga teha ei saa. Keset haudvaikset klassi kukkus see suur ja paks raamat mu sülest põrandale. Mind täitis piiritu häbitunne, et olin julgenud sellise õpetaja tundi segada. Sellest on jäänud halb tunne siiani.

Hilje Nurmsalu

Olin maal elav laps ja kooli ajal elasin internaadis, kuhu läksin esmaspäeva hommikul ja koju tagasi jõudsin laupäeva õhtuks (siis oli kool ka laupäeval). Esmaspäeva hommikul sõitsin kooli kahe erineva liinibussiga ja mul lubati hilineda esimesse tundi. Eriti hea meel oli mul neil aegadel, kui esimene tund oli vene keel - minu jaoks oli see tund väga keeruline ja ma lausa kartsin seda. Sel viisil ma tihti peale ei jõudnudki sinna! Järgmisel tunnil ütlesin õpetajale, et buss hilines nii palju (kuigi see ei olnud tõsi). Tegelikult see kordus väga mitmeid kordi!

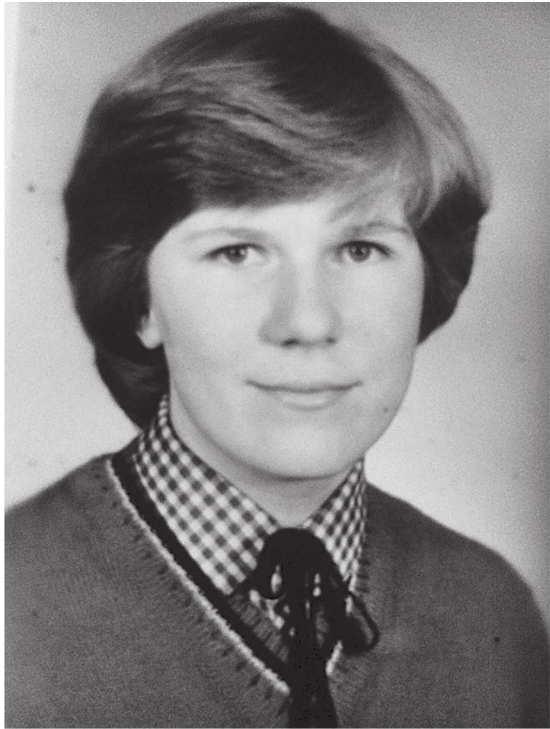
Liivi Vislapuu

Minu ainus "2" kirjanduses. Minu lemmiktunnid olid keskkoolis kirjandus ja ajalugu. Mulle meeldis väga lugeda, kohustuslik kirjandus oli mul alati läbi loetud ja rohkemgi veel.

Ainult ühe raamatuga ei saanud ma hakkama: see oli Aleksis Kivi "Seitse venda". Meil oli nii, et kui tähtaeg kukkus, siis hakkasime järjekorras tunnis raamatut ümber jutustama ja nii kontrollis õpetaja meie lugemust. Seda raamatut hakkasin ma lugema kolm või neli korda, aga ei jõudnud kunagi eriti kaugele, sest kõik tundus nii totakas. Kui saabus vastamise päev ja õpetaja jõudis minuni, siis tõusin pingist püsti ning ütlesin selge ja kõlava häälega: "Ma ei ole seda raamatut lugenud, ei loe, ja ei hakka ka lugema." Õpetaja vastas: "Kaks, istu." Nii jäigi ja seda raamatut ei ole ma tänaseni lugenud.

Kirjandus oli mul alati "5", mis sellest veerandist sai, ei mäleta.

Meelde tuli see lugu mulle siis, kui meie koolis oli Aleksis Kivi päev.

Legendist kuulsaks

KIRKE KATARIINA SIIMSO, II kunsti-humanitaarsuund

Neljapäeva õhtuti on meie oma linnakese lokaal Legend paksult rahvast täis. Aga miks? Sest seal on esinemas andekad noored muusikud. Ja kust nad tulevad? Ikka meie enda Viljandi Gümnaasiumist. Ning käivad jutud, et nad saavad sinna esinema tänu meie enda kooli õpilasele Madis Kirsmanile.

Kuna need muusikaõhtud Legendis on tõesti populaarsed (lauad alati broneeritud!), siis võttis InterNos ette ja küsitles mõnd seal esinemas käinud noort, et teada saada, millega nad tegelevad, millist muusikat teevad, kuidas sinna sattusid ja kuidas neile meeldis. Ning mis kõige olulisem - kuidas on asjaga seotud ikkagi Madis Kirsman.

MADIS KIRSMAN, III majandussuund

Olen nüüd juba mõnda aega teinud turundust lokaalile Legend, mis asutati ligi neli kuud tagasi ning on nüüdseks saanud nii mõnelegi Viljandi inimesele südamelähedaseks. Koos partneri **Kristofer Kõssiga** oleme proovinud leidlikult tuua Legendi nooruslikkust ja avatust ning sealt saigi alguse mõte korraldada *live*-muusikaõhtuid, kus esinevad Viljandi muusikud.

Muusik saab võimaluse end näidata, oma loomingut tutvustada, veidi raha teenida ning muidu igav neljapäeva õhtu saab viljandlaste jaoks samuti huvitavalt sisustatud. Praegu ei ole olnud õhtut, kus meil ei oleks olnud täismaja - reklaamiga alustame varakult ning lauad on ka teinekord juba mitu päeva enne üritust broneeritud. Inimestele meeldib siin. Ja meile meeldib ka, sest ei ole midagi toredamat, kui näha muusikuid end väljendamas ja sära silmis neil, kes avastavad, et kodulinn on täis geniaalseid muusikuid.

KRISTJAN LUIK, III võõrkeele suund

Üldiselt tegelengi muusikaga nii palju, kui aega ja jaksu on. Mängin enamasti kitarr ja laulan. Küsimusele, missugust muusikat teen, on päris raske vastata, sest bändiga teeme *indie*’t, *rock*’i ja isegi natukene *reggae*’t. Viljandi noorte sümfooniaorkestris mängin klassikalise kallakuga muusikat, projektide raames olen mänginud palju ka folki ja tegelikult muusikakoolis õpin üldse *jazz*’i. Kitarr on hetkel õppinud 11 aastat ja 12. jookseb. Laulunud olen sellest ajast alates, kui ma üldse mäletan.

Legendi sattusin mängima tänu heale sõbrale ja bändikaaslasel Madisele, kes noori Legendi esinema otsib ja kutsub. Minu arust on see väga hea enda muusika ja oskuste näitamise koht, sest Viljandis hetkel minu teada teist sellist kohta ei ole. Mulle meeldis see kogemus väga. Õhkkond oli hubane ja sain esitada lugusid, mille mängimiseks pole varem võimalust olnud. Kõik lauad olid inimesi täis ja paljud sõbrad olid tulnud toetama ja kaasa elama, mis teeb alati meele rõõmsaks.

STEFAN AIRAPETJAN, III majandussuund

Laulan ja liigun oma eesmärgi poole. Meeldib teha *show*’d. Sellega ma erinen. Mis on veel huvitav minu juures, on see, et ma armastan laulda inimestele ja ise ka kaifida. Ma tunnen end vabalt ja hästi esinedes.

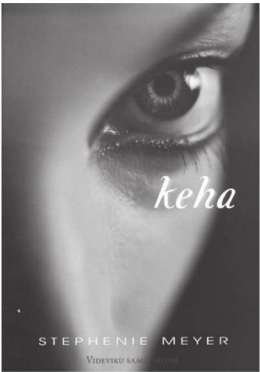
Sõber Madis Kirsman, kes on minu arust kõige osavam Eestis turundaja, kutsus mind esimeseks esinejaks Legendi. Madisele suur aitäh!

InterNosi andmetel on Legendis esinemas käinud veel ka Haldi Välimäe ja Norman Reinberg, kahjuks neilt muljeid saada ei õnnestunud.

Unustatud klassikud ja tundmatud tulnukad.

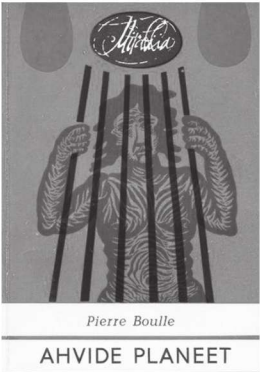
KRISTIN TAMM, I majandussuund

Kas me oleme oma planeeti väärt?

„Keha“

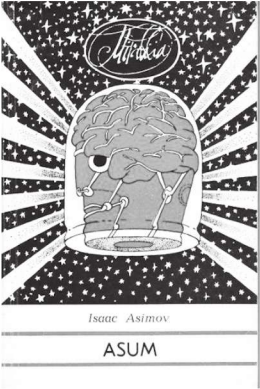
Stephenie Meyer pakub oma esimeses täiskasvanute-romaanis “Keha” põneva ja mõtlemapaneva loo armastuse jõust, inimlikkuse olemusest ning õigest ja valest. See on Raamat, mis tekitab rohkem küsimusi, kui vastuseid. Meie planeedi on vallutanud tulnukad, kes hõivavad inimeste kehad ja allutavad nende meeled. Inimesed on muutunud sissetungijate kestadeks, nende puutumata jäänud kehad aga jätkavad oma elu pealtnäha endisel moel. Kas meil on õigus laita tulnukate invasiooni, kui inimene ise on meie planeedil muudkui kõigi teiste arvelt samasugust laienemistaktikat harrastanud? Miks just meie väärimis säilimist? Võib-olla päästavad tulnukad hoopis meid endi põhjustatud väljasuremisest ja isegi kogu planeedi hävitamisest?

Kuidas me oleme seotud nende kaugete inimestega?

Ahvide planeet“

"Ahvide planeet" on Pierre Boulle'i romaan, mille on eesti keelde tõlkinud Lennart Meri. Boulle on omandanud inseneri elukutse. Osaliselt põhineb raamatul 1968. aastal loodud film "Ahvide planeet", mille järgi lavastati 2001. aastal omakorda filmi uusversioon. Boulle'i raamat on aga hoopis tugevate filosoofiliste mõjutustega mõistulugu. Raamatus jutustab ajakirjanik Ulysse Méroul, kuidas Maalt pärit teadlasseltskond eesotsas professor Antelle'iga jõuab üllatavalt Maa-sarnasele planeedile. Sel planeedil, mis asub Maast neljasaja valgusaasta kaugusel, elavad inimesed, kes oma ei erine oma käitumise poolest loomadest, ning ahvid, kes mitte ainult ei oska rääkida ja teha muudki, mida Maal teevad inimesed, vaid kelle elu peamiseks osaks on teadus.

Kas inimesi on võimalik psühhoajaloo abil päästa?

„Asum“

"Asum" on Isaac Asimovi Asumi-sarja esimene raamat. Teos kuulub ulmekirjanduse, kitsamalt teadusulme valdkonda. Paljud on nimetanud Asimovit ulme isaks. Romaan koosneb viiest temaatika alusel seotud lühiloost. Raamat jutustab elust Galaktikaimpeeriumis ja psühhoajaloolase Hari Seldoni võitlusest, mille eesmärk on Asumi rajamise abil vältida kümneid tuhandeid anarhia-aastaid inimkonna ajaloos. Asum, mis peaks inimesi päästma, rajatakse Terminusele, või vähemalt nii arvatakse... Mõned asukohad romaanis: Galaktika, sealhulgas ~25 miljonit asustatud planeeti, Helicon, Arcturuse sektor, Terminus, Imperaatori loss, Keiserlik Raamatukogu jne.

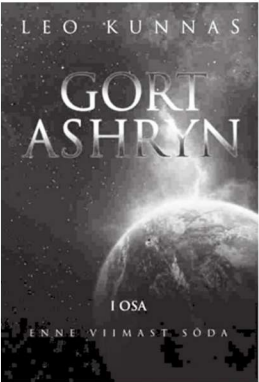
Kas te olete kindlad selles, kuidas maailm tegelikult toimib?

„Tuntud universum: Kadunud Maa“

Mis siis, kui Maad ei olekski olemas? Kent Raju on loonud maailma, kus Maa asukoht kuulub keelatud teadmiste alla. Raamatut võib võrrelda tuntud sarjaga “Futurama” või mõne Douglas Adamsi teosega. Võib tunduda, et müütilise planeedi Maa leidmine ei olegi nii raske. Kui selle võtavad eesmärgiks aga kaks sõpra, kellest üks ei tea kosmoselaevadest midagi ning teine on hügieenist vähe hooliv kolmesilmne skeemivend, hakkab juhtuma nii mõndagi. Peagi ühinevad nendega pahir, kuid heade sidemetega röster Piilips ning imekaunis ja geniaalne laevainsener Aurora.

„Gorth Ashryn: Enne viimast sõda“

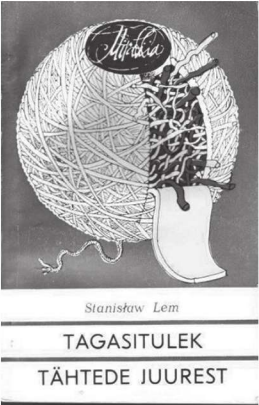
Leo Kunnas on eesti kirjanik ja reservväelane (kolonelleitnant). „Enne viimast sõda“ on tema esimese ulmetrioloogia esimene osa, mis on võitnud Bernard Kangro kirjanduspreemia ning ulmeauhinna Stalker. See on lugu kapten Anton Irvi kaheksanda kloonitud teisiku kasvamisest inimese ja sõdurina ligi tuhat aastat pärast meie aega. „Gort Ashryn“ ei ole oma sisu poolest ainult ulme- ega ulmesõjapõnevik. Autor on hoolika detailsusega loonud terve maailma, mis pole ei utoopiline ega antiutoopiline ning milles on palju head, aga ka halba, nagu tänapäeva ühiskonnaski. Raamat käsitleb keerukaid ja valusaid teemasid: mitmekümneaastase vanusevahega isa-tütre suhted, planeetidevaheline sõda oma rassi vastu, kloonina sõjaväes kasvamine.

Kas sõda oma rassi vastu on õige? Kuidas peaks kloone kohtlema?

„Tagasitulek tähtede juurest“

Stanisław Lem oli juudi päritolu Poola kirjanik, filosoof ja satiirik. Lem on tuntud põhiliselt oma teadusliku fantastika järgi. Hal Bregg saabub kosmoseekspeditsioonilt, mis kestis tema jaoks kümme aastat. Maal on vahepeal aga möödunud üle saja aasta ning ühiskond, kuhu Hal pärast pikka ja kurnavat äraolekut saabub, pole kaugeltki seesama, kust ta omal ajal lahkus. Kõigi maailmakodanike peal läbiviidava bezatreerimis- protseduuri tõttu on inimestest eemaldatud võime isegi ette kujutada kellegi teise tapmist. Selle tulemusena on suuresti muutunud ka inimeste psühholoogia, käitumine, ambitsioonid ja suhted teistega. Kuna ka tehnoloogia on võimatusena näiva arenguhüppe teinud, valitseb täiesti uus ühiskonnakord, kus inimeste heaolu eest kannavad hoolt masinad ja kõigil läheb hästi. Selle kõigega harjumine ei ole justkui kiviajast pärit mehele eriti kerge. Eriti haavab teda üldeldine arusaam, et taolised kosmosereisid, kust saabus meie peategelane, on täiesti mõttetus. Eelkõige on tegemist psühholoogilise rännakuga, mitte kosmoseäksiga.

Kuidas ja kas saab kohaneda muutustega?

Bornhöhest meediaõpetuseni

JUHAN-MART SALUMÄE, ühiskonnaõpetuse õpetaja

Nii mõnigi teist on kohanud Facebook-is ringelnud meemi ühest Kurt Cobaini tsitaadist, milles kuvatud lause järgi nägi rokilegend juba enne oma surma ette Donald Trumpi võitu USA presidendivalimistel. Usutavasti silmasid osad lugejad ka väidetavat tsitaati Trumpilt endalt, mis pärinevat 1998. aasta People Magazine'ist ning milles kinnisvaramagnaat lausub, et kui ta peaks kunagi presidendiks kandideerima, teeks ta seda vabariiklaste esindajana, sest nende valijad on kõige rumalamad ja mõjutatavamad. Kui küsida, mis neil kahel tsitaadil peale Trumpi enda ühist on, siis loomulikult see, et ei Cobain ega Trump ole kunagi midagi sellist lausunud.

Ometi levisid need tsitaadid kulutulena üle sotsiaalmeedia ning nende jagajate hulka kuulusid mõnedki minu kooli õpilased. Ma ei saa seda neile süüks panna, sest meediaruumis, mis meid ümbritseb, ongi väga keeruline orienteeruda ning väärinformatsiooni eristamine tõesest muutub üha keerulisemaks. Kui minu koolipõlve jooksul olid peamiseks informatsiooniallikateks suuremad päevalehed ning “Aktuaalne kaamera”, siis tänaseks on suurem osa meie teabeväljast kolinud üle sotsiaal-võrgustikesse, kus informatsiooni jagajateks pole enam ajakirjanduseetikast kinni pidavad ajakirjanikud, vaid tihti kahtlastel ajenditel postitusi tootvad “trollid”.

Pew uurimiskeskuse hiljutiste uuringute järgi on läbi sotsiaalmeedia uudiste tarbimine muutunud USAs üha sagedasemaks ning rohkemal või vähemal määral kasutab 62% sealsetest täiskasvanutest uudiste hankimiseks just selliseid võrgustikke nagu Reddit, Facebook, Twitter või

Instagram. Aastal 2012 oli sama näitaja väärtuseks 49%. Konkreetsed uuringud peegeldavad täisealiste harjumusi, kuid sotsiaalmeediat kasutab oma teabeväljana eelkõige just noorem elanikkond. See tendents torkab silma ka Eestis, ning mitte alati positiivses võtmes. Nagu viitab ka väljaanne Vox, on portaalid, nagu näiteks Facebook, hiljuti silma paistnud sellega, et seal leviv informatsioon on rohkem kui küsitava väärtusega.

Tänavu talvel Ugala lavalaudadele jõudnud Mehis Pihla noortelavastus “Tasujad” võtab sihikule just (sotsiaal-)meedia rolli 21. sajandi inimestele omaseks muutuva pinnapealisuse ja sellest tulenevalt lokaalse ühiskonnakultuuri võimendaja ning ärakasutajana. Sõnumi edastamiseks on Pihla valinud Eduard Bornhöhe loomingust tuletatult Tatika ja Vesipruuli järeltulijad, kelle elu eesmärk on üks - saada kuulsaks, sealjuures minimaalselt pingutades ning vahendeid valimata. Tatika järeltulija (Mikk Jürjens) püüab seda saavutada poliitbroilerina, Vesipruulide järglane (Marika Palm) kimkardashianliku Instagrami-staarina. Kumbki neist ei näe oma võimetel piire, kuigi elementaarsed ja elulised teadmised puuduvad mõlemal. Kujundades oma kuulsusrikast teed, saab Tatika ja Vesipruuli ainsaks sisemiseks kompassiks küsimus, kas teguviis annab “laike” juurde või mitte? Oma eesmärgi saavutamiseks kasutavad nad meediat nii palju kui vähegi võimalik ära, pannes noored ja elementaarse moraali-tundega ajakirjanikud nagu ajakirjanik Tubli (Laura Kalle) ahistusest kahe käega peast haarama ja küsima, kuidas me kõige selleni jõudnud oleme.

Mehis Pihla etendus juhib tähelepanu just neile küsimustele, millele üks noor võiks sisimas vastata. Selle asemel, et panna kuulsusejានused karakterid sügavtõsiselt arutlema, millised tegevused on eetilised ja millised mitte, on lavastaja kasutanud noortelavastusele sobilikult

halenaljakaid karaktereid, kes ilmestavad absurdseid motive, mille põhjal paljud tänased uudised valmivad.

Lavastus püstitab olulise küsimuse: kes vastutab uudiste sisu ning kvaliteedi eest? Lavateos ei anna ühest vastust, kuid jagab vaatajaga tahke, mille najal sellele küsimusele vastata. Ühest küljest vaadates on uudiste loojaks ajakirjanikud, kelle igapäevatööks on eraldada terad sõkaldest ning need võimalikult arusaadavalt lugejani tuua. Otsene vastutus tekib siis, kui keegi teadlikult otsustab näiteks vaba sõna nime all juhtida kaaskodanikke isiklike ambitsioonide saavutamise suunas. Just vaba sõna loosungi kuritarvita-mine on sotsiaalmeedia üks varjukülgi. Ainus rohi selle vastu peitub meis endis.

Samavõrd kui uudislugude autorid, hoolitsevad avalikkuse ette saadetud sõnumi eest poliitikud nagu Tatikas ja seltskonnameedia kangelased Vesipruuli isikus. Samalaadsete reaalsete prominentide vastu tunnevad huvi tuhanded inimesed, kes valivad just nende eeskujul oma hommikuse kohvi joomise paiga või kujundavad suhtumise kooseluseadusesse.

Vastutusega ei jää ka lugeja, kelle ootuste järgi vorbitakse valmis uudislugusid ja sotsiaalmeedia postitusi. Nagu seisab etenduses dilemma ees uudistetoimetuse Boss, on ka tänased meediaväljaanded valiku ees: kas klikke koguvad galeriid või sisutihedad tekstid? Tõenäoliselt ei oleks Cobaini ega Trumpi meemid valminud, kui neile tarbijaid ei leiduks, nagu ei näeks ilmavalgust ka spordiportaali artiklid, mis jagavad galeriisid kõige seksikamatest naisatleetidest. Mõneski mõttes on uudiste tarbija nagu söökla klient: kui söökla saalis laudade külge kleepuv vakstu klienti ei sega, puudub söögikoha pidajal vajadus neid puhastada. Piisab aga ühest edumeelsemast külaltajast, kes on näinud “läänepärast” kohvikukultuuri ning uute ootuste valguses söögisaal muutub.

Ka liblika tiivalöök muudab maailma

SASKIA LILLI LEHTSALU | matemaatika-füüsika suund. *Kooli kõnevõistlusel 1 aasta õpilaste seas esikoha saanud kõne.*

Meie maailm on kohati omadega sassi läinud - nagu kõrvaklapid, kui need üle pika aja taskust välja võtta - ja ma tahan aidata seda pundart lahti harutada. Mulle on alati meeldinud mõte, et tulevikus saan ma ise midagi paremaks muuta ja teistele head teha. Näiteks diplomaadina riikidevahelisi suhteid parandada. Mu perele meeldib mind sellepärast väikeseks maailmaparandajaks kutsuda. Samas korrutatakse, et üks inimese ei suuda kunagi midagi muuta. Et üks tilk rohkem või vähem ei mõjuta merd. Ja see tekitab ebakindlust. Usun, et minusarnaseid noori on veel. Ja ma tahan neile meelde tuletada, kuna meile ei räägita piisavalt, et vibratsioonide, kajade ja impulsside abil saavad väikesed osakesed suuri organisme mõjutada. Miks ma leian, et see teadmine on oluline?

Martin Luther King Jr'i kuulus kõne „Mul on üks unistus“ algatas ahelreaktsiooni, mis muutis maailma. Mõeldes inimkonna ajaloole, märkame, et suuri muutusi pole kunagi algatanud lihtsalt inimesed, vaid ideed. Idee, mis puudutab palju südameid, suudab vormida tulevikku. Kuid kuidas tekib idee? Inimaju

saab päeva jooksul lugematul hulgal uut teavet ning iga uus infokild ärritab ajukudet. Väikeste elektrilöökide ja impulsside koostööl ajus loome seoseid ja genereerime ideid. Närviimpulss on väga väike, väga kiire ja tajumatu, mastaabilt väiksem kui liblika tiivalööök, kuid ometi võib muuta maailma, muuta suuremat organismi.

Kaugemalt vaadates oleme me kõik osa suuremast, globaalsest süsteemist ja moodustame ühe organismi. Oleme nagu närvirikud ajus. Nii nagu närvilõpmed, muutume ka meie kohtudes potentsiaalseks. Mida rohkem närvilõpmeid ühildub, seda raskem on ajul unustada. Mida rohkem meie ühildume, seda suuremaks saab võimatus, et me suudame midagi muuta. Laulva revolutsiooni ajal oli Tallinna lauluväljakul külg-külje kõrvale pressitud tuhandeid, kes ihaldasid ühte tulevikku, ning vaba riigi lootuses tõusis Eesti rahva iive kõrgustesse. Maa täideti lastega, kes elaksid vabas Eestis. Ja maa sai vabaks. Mass, mida juhib üks unistus, suudab ka raudse eesriide väriseme panna. Või Hitleri armee, mis suutis peaaegu terve

rahvuse hävitada, kuna uskus, et aaria rass on ainus õige rass. See viis omakorda paljude lahkkelideni ja lõpuks vallandus kole sõda.

Sellest tuletades on meil - väikestel tilkadel - oma kohustus maailmamere ees. Lisaks sellele, et peame uskuma oma võimesse lainet suunata, peame me ka teiste tilkadega arvestama. Organism, mis ei suuda ühiselt töötada, ei ole jätkusuutlik. Kui rakkudevahelised sidemed kaovad ning hakkavad surema, sureb keha. Kui inimestevahelised sidemed kaovad, kannatab meie kultuur ja ühiskond. Kui riikidevahelised sidemed kaovad, jõuame hävituse ja sõdade ajastusse.

Seega, lisaks sellele, et ma suudan maailma mõjutada, on mul lausa kohustus kaaslastele head teha. Nagu see ütlus käib: „tee teistele seda, mida sa tahad, et sulle tehakse“. Meie mõistuse tiivalöök - idee - on võimsam, kui uskuda suudame. Ma võin olla pisike tilgake maailmameres, kuid minu impulsid, vibratsioonid ja kajad on piisavalt võimsad, et tekitada tormi.

Aureelia Vainaru
(kunstitunni konspekt).

Siit tõstatubki probleem - mis puudutab üha enamate inimeste peamiseks uudistekanaliks muutuvat sotsiaalmeediat, siis piisavalt suur hulk kliente on rahul nende vakstutega, nii räpased kui need ka poleks. Tekib tunne, et noored küsivad eneselt vähem, mis on uudislugude taga millistel eesmärkidel need valmisid? Peavoolumeedia peab rindma pistma allikatega, mis ei tee taustkontrolli või toodavad lausa valesid. Infot oodatakse kiiresti ja kompaktselt, soovitatavalt pildi või videona, mis põhjendab ka seda, miks just noorem põlvkond Instagrami uudistekanalina kasutab.

Etenduse "Tasujad" valguses tasub Eesti haridussüsteemil tõsiselt küsida endalt, kas me suudame kasvatada allikakriitiliselt ning analüüsivõimelist noort inimest, kes ei alluks nn "spin-doktorite" manipulatsioonile? Võib olla tasub meil tõsiselt kaaluda meedia- ja argumenteerimisõpetuse suuremat lõimimist põhi- kui keskkooli õppekavasse? Just viimati esitatud küsimus väärib tõsisemat kaalumist, sest kokkuvõttes on üks üldhariduse peamisi eesmärgi noorte eneseteadlikkuse tõstmine. Kui noor inimene on väärti esitatud informatsiooni suhtes vastuvõtlik, võib mingi hetk osutada tulutuks ka koolis pakutava teadmise jagamine, sest nõ piletuteadus võib nõrgestada akadeemilise hariduse jalgealust.

Kas me tingmata peame meediaõpetust iseseisva õppeainena kaaluma, on omaette teema, kuid lõimituna mitmetesse ainetesse on allikakriitilise teadustavastamine ning argumenteerimisoskuse arendamine üha suurema tähtsusega ülesanne meie haridussüsteemis. Siinkohal soovitangi laiema diskussiooni tekitamiseks igal õpetajal etendus "Tasujad" oma õpilastega läbi vaadata ja arutleda, kuidas saab 21. sajandi kool muutuva informuümiga kohaneda.

LAURA PRII, III kunstisuund. Kooli kõnevõistlusel üldvõitja kõne.

Kaks aastat tagasi kõnevõistlusel rääkisin ma, kuidas elutarkus seisneb ebaolulise kõrvaldamises ja rõhutasin, et tuleks õppida iseenast väärtustama. Täna näen ma elu natuke teise nurga alt ja tahaksin siinjuures väita hoopis vastupidi: iseenda väärtustamise peale ei pea aega kulutama, väärtustada tuleb maailma enda ümber.

Tänasee kõnevoistluse teema on „Ka liblika tiivaloök võib maailma muuta“. Sellest kuudles ma kuidagi ärritusin sisemuses. Minu jaoks seostus see lause automaatselt iseenese tähtsustamisega ehk siis oleks hea lihtne rääkida, kuidas „Igaüks on oluline, igaüks võib maailma muuta, suuri tegusid korda saata“. Ma ei taha sugugi öelda, et see oleks vale. Nii minu kui ka näiteks maailma mõistes tiilikese Eestimaa tiivaloök võib tõepoolest mõndagi mõjutada. Lihtsalt tundsin, et see ei haaku praegu minu elus aktuaalsete mõtisklustega. Mul pole tahtmist rääkida, kuidas tuleks tunda end tähtsana, sest just sääraseid juhtnõore kuulates jooksin ma puntrasse.

Sel sügisel kooli tulles hakkasid asjad kuidagi allamäge minema. Tegevused, mis mulle olid kogu aeg nagu meeldinud, ei pakkunud enam rõõmu, ma tundsin end inimestega suheldes ebamugavalt, kool näis esimest korda elus kohutavalt ahistav ja raske. Elu ja ma ise pole endale kunagi nii mõtetu tundunud. Peas kummitas küsimus - milleks üldse see kõik? Olen lihtsalt üks tavaline inimene, kes hiiglasliku universumi taustal on peaaegu olematu. Ja ega tänaseks minuga mingit imet ei ole juhtunud. Jah, ka praegu pole just palju asju, mis rõõmu pakuks, inimestega suhtlemine võib endiselt üsna keeruline olla, kooli lõppu ei jõua ära oodata, eksistentsiaalsed küsimused on tihti pea kohal. Siiski on midagi nagu muutumas või no tegelikult olen ilmselt alles alguses. Ja üks me kipu tihti peale õpetama teistele ikka seda, mis endal veel välja ei tule.

Olen hakanud tasapisi mõistma, miks ma sellisesse täielikult mõttetu olemise seisu jõudsin. Ma olen otsinud iseenesele väärtust. Olen seda teinud näiteks oma tegemiste kaudu, laateadlikult lootes, et teatud oskused või kordaminekud tõstavad mu enesehinnangut. Olen üritanud tunda end erilisena, väärtuslikuna ja seeläbi end tohutult teistega võrrelnud. Ainult nii saab ju ennast kuhugi väärtusskaalale paigutada, ümbritsevaid inimesi paratamatult kas madalale või kõrgemale tõstes, et siis kuhugi vahele pressida. Tegelikult pole ma väärtuslik ega ka väärtusetu, olen lihtsalt mina. Nullpunkt.

Põhjused, miks olen enesele väärtust otsinud, pole väga keeruline – minu maailmapilt on kujunenud nõnda, et mu alateadvuse jaoks pole ma see nullpunkt, olen miinustes, olen liiga kehv. Mu pähe on sööbinud teadmine, et minus on teatud halvad omadused või rumalad mõtted, mille maailm n-ö ära põlgab. Seda negatiivset me tihtilugu ei teadvusta, pinnale kerkib vaid ebameeldiv tunne ja arusaam, et ma ei armasta iseennast. Just siinkohal soovitaksegi inimesel tavaliselt ennast väärtustama hakata. See ekslik mõiste on hea käiviti suunamaks otsima viisi end erilise ja tähtsana tunda. Niisiis üritatakse endas näha võimalikult palju positiivset, et end skaalal kergitada. Seejuures mäsitakse kinni enese pahupool ning kokkuvõttes ei tunta end ikkagi väärtuslikuna. Südamest ei saa ju midagi varjata - ega halva arvestamata jätmistest see osa ju ära ei kao, pigem saab see nii vaid sisemuses võimu juurde.

Ma olen pidanud end üsna eneseteadlikuks, ausaks ja avatud inimeseks, aga olen avastanud, et tegelikult pole ma endale kunagi päriselt otsa vaadanud. Jah, võin võõrale oma arvamust avaldada või sõbraga aus olla, aga kui aus olen ma tegelikult iseendaga? Just see on küsimus, mida ma soovitaksin kõigil küsida. Sest endaga täielikult aus olemine nõuab enda täielikku aktsepteerimist ja see omakord ka enda nn ebameeldiva poolega leppimist.

Milline on siis see pahupool? Ega seda polegi alati lihtne üles leida. Ma arvan, et tänases maailmas on üsna tavaline, et enese tegelikud tunded ja mõtted surutakse alla. Meie ühiskond on nii arenenud, tahame mõelda targalt, kardame olla rumalad. Vähemalt mina. Seetõttu olen üritanud välistada enda elust näiteks viha, kadeduse, uhkuse, iha, ahnust. Loomulikult ongi tegu selliste tunnetega, mis inimeste keskel tegutsemist tihtilugu raskendavad. Aga peitmine ei tähenda, et see olematu on. Mõelgem selle üle: milline on see mina, mida me kunagi ei tahaks olla, rääkimata teistele näitamisest. Milline on see enda silmis halvaks tembeldatud mina? Kusjuures väga tihti on nii, et märkame just teise inimese juures seda, mis eneses varjul on. Näiteks käib närvidel, kui keegi teeb pidevalt lapsikuid nalju, või kriitiseerib liialt teisi, on liiga võimukas või hoopis kriinapealne. Ehk on see peegeldus iseenda vähem või rohkem varjatud pooldest? Ma olen nüüd peaaegu et kogu oma sõnavõtu rääkinud enese analüüsimisest ja kui ma alustasin mõttega, et iseendale ei peaks nii palju tähelepanu pöörama, et pilkuteks suunata väljapoole, siis viimasest pole ma sõnagi jõudnud rääkida. See on väga hea näide sellest, et üritades meelehetiklikult iseennast väärtustada, ei jätku meil lihtsalt psüühilist ressurssi ja aega väärtustada maailma enda ümber. Ja kui mul pole aega, et maailma tähele panna, tähtsaks pidada, siis kokkuvõttes langeb ka mu enesehinnang. Sest üldiselt on ikkagi nii, et inimene arvab automaatselt, et maailm käitub temaga nii, nagu ta ise maailmaga. Kuigi mina näiteks olen siiani mõelnud, et ma inimesi ja maailma enda ümber igati kõrgelt hindan. Olen arvanud, et ma isegi olen tegelikult päris tore inimene, aga kahjuks teised ei näe seda. Reaalsuses ei ole ma endaga aus olnud, pole seda sisimas uskunud, ja arvates, et teisedki mind hinnata ei oska, alahindan ma ju neid. Tegelikult on maailma väärtustamine otseses seoses enese väärtuse tunnetamisega. Hoolime ümbritsevast, hoolib ümbritsev meist ka.

Raske ongi maailmale keskenduda, kui hinges on peidus miski, mis sunnib pilku iseendal hoidma ja ennast pidevalt maailmale tõestama. Minul sai jõud otsa, pole enam energiat, et endale väärtust otsida või oma rumalust iga hinna eest varjata. Olen väärtustaja, mitte väetõlv olaja. Elu saab end näidata sellele, kes julgeb näidata end elule. Kes julgeb end avada kogu oma ilus ja koleduses. Seepärast tuleb siiski vahel enne väljapoole kaemist ikkagi sissepoole vaadata, olles sealjuures täielikult aus ja leppides ka sellega, mida me endas kunagi näha pole tahtnud või olemine kartnud. Alles siis kaotab see ebameeldiv osa meie üle võimu ja vabastab meid ahelikest, et saaksime vabalt, silmad suured peas, maailma vaadata ja hinnata. Jälgida inimesi enda ümber, uurida, avastada, kogeda, mõtiskleda elu saladuste üle. Pole vaja ennast väärtustada, maailm vajab meid niikuinii, armastab meid niikuinii ja iga meie tiivaldöök on omal kohal. Selles lihtsalt pole mõtet kahelda.

Z-GENERATSIOON HEISKAB SOLIDAARSUSES OMA MUSTA LIPU

KÜSIS **LIINE PALU**, II humanitaarsuunast

3. veebruari õhtuhämaruses Tehase rockiklubisse suundudes polnud mul eesootava kontserdi suhtes suuri ootusi, sest punk pole siiani olnud minu tassike teed, ent Solidaarsus muutis seda igasuguse kahtluseta. Kindel on see, et tahtes tõendust pungi raudkindla püsimise kohta, on Solidaarsuse nägemine lausa sunniviisiliselt vabatahtlik! Pungi must lipp lehvib kõrgel veel tänagi! Ka bändi nime mõiste sai minu jaoks tol õhtul uue tähenduse, sest säärast ühismeelsust ja sõprust, nagu need poisid terve koosveedetud õhtu jooksul üles näitasid, polnud mina kohanud juba liiga kaua. Võin seda tõepoolest julgesti solidaarsuseks nimetada! Enne kontserti tegin tutvustava intervjuu 20. jaanuaril omanimelise debüütalbumi üllitanud punkansambli viiulimängija ja vokalisti Karl Kortsiga.

*Ei kuskil saa olla, ei saagi ju olla, sest hukub me ühiskondki.
Kuid ellu me jääme ja hakkama saame, solidaarsus aitab meid siin. - “Riigipööre”*

- 1.Kes te olete/kust tulete ja millega peale muusika tegelete?**
Solidaarsuse näol on tegemist noorte, kuid siiski lotoealiste punkarite seltskonnaga Tallinnast ja selle ümbrusest. Ega peale muusika midagi väga teha ei olegi!
- 2. Miks “Solidaarsus”?**
1. jaanuaril 2016 sai Solidaarsus esmakordselt viiekesi kokku. Proove oli väiksemates koosseisudes tehtud ka varem, kuid bänd oli siiski vaid ideetasandil. Kui poisid üksteise tagisid uurisid, jäi silma üks plekkmärk kirjaga "Solidaarsus". Ideaalne bändinimi! Mõeldud-tehtud.
- 3.Millal ja mis asjaoludel teie bänd tekkis?**
Solidaarsus tegi esimese proovi täpselt 2015.-2016. aasta vahel, kuid oma sünnipäevaks peame siiski oma esimest live'i, kuna siis hakkasime asjaga tõsisemalt tegelema. Bändi tõi kokku bassimehe vajadus lindistada oma kooli loovtöö jaoks üks J.M.K.E. lugu, millele ma olin sõnad kirjutanud. Tegime selle loo valmis ning üks kitarristidest tuli kohe välja enda kirjutatud looga. Seega otsustasime bändiga jätkata.

- 4. Kes on olnud teie eeskujud/muusikalised mõjutajad?**
Ise on väga raske seda öelda. Raadio 2 saate “Punkpolitsei” saatejuht ütles meie kohta hästi: “On sellist vennaskondlikku punkromantilist tegelaskuju-seikluslüürikat, omajagu sirget nihilismi poliitilise psühhoterrori võtmes, kurjamlikku paroodiatunnetust ning sellist klassikalisele Eesti pungile omast sirget, kuid siiski vaheldustega primitivismi, kuhu eksib ka ilmselt ebateadlikke eksperimente ning teadlikumaid Motörheadi ja Metallica mõjusid.”
- 5.Milline on teie bändi üldine loomeprotsess?**
“Poisid, mul on riff!”
“Davai, teeme ära!”
Kaks lugu meie uuel albumil on kirjutatud stuudios, kui mina magasin. See käib lihtsalt - üks alustab, bänd võtab sappa ja ongi valmis!
- 6.Kust tuleb inspiratsioon sõnade jaoks? Kes neid kirjutab?**
Umbes pooled meie sõnadest - noh, need halvemad - on kirjutatud meie endine bassimees. Ülejäänud on olnud enamasti bändi ühine looming. Vähe on ühe inimese dikteerimist.
- 7. Mida teie vanemad teie muusikast arvavad?**
.Mu ema pole plaati avanud. Isa avas vaid selleks, et sõnad läbi lugeda.
Enamasti on suhtumine üsna ükskõikne. Neil on hea meel, et me millegagi tegeleme, kuid edu korral tulevad nad ikka kiitma. Muidugi on nad meid ka rahaliselt toetanud.
- 8. Kirjelda teie esimest kontserti. Märkimisväärselt hea/kohutav intsident live’is?**
Esimene kontsert toimus 8. aprillil 2016 Rockstaris koos Vennaskonna ja The Belkaga.
Huvitav hetk oli see, kus üks fänn läks lava ees kallale mingile kutile, kes oli mulle live’i ajal keskmist sõrme näidanud. Fänn visati välja.
- 9.Olete lava jaganud nii J.M.K.E kui Vennaskonnaga. Kas nad on teie muusika üle arvamust avaldanud ja kui, siis milline on olnud tagasiside?**
Meid on väga palju nende kahe bändiga võrreldud. Nailboard kirjutas meie kohta nii: “Alla-kahekümneste bändipoiste punk, kõlalt kui akordioni ja viulitega J.M.K.E., mitte nagu Vennaskond.”
Vennaskonna kohta ma ei tea, kuid Villu Tammele väga meeldisid mõned meie lood. Kaasakiskuvad ja konkreetse, nagu ta ütles.
- 10. Solidaarsus 3 aasta pärast - ambitsioonid?**
Surm. Täielik häving. (maailmatuur)
- 11. Vaba mikrofoni - kas on midagi, mida te veel öelda tahaksite?**
Ostke plaati!
- (Taga vasakul: Simo Atso, Siim “Bensiim” Soodla, silmnähtavalt kontserdijärgses eufoorias kirjutise autor, Verner Vichmann ja Timo Erendi ning ees Karl Korts)
Foto: Ako Lehemets

EESTI 100

HANNA KERSTINA KARTAU,
II võõrkeelesuund

24.veebruari algas meie kalli kodumaa suur juubeliaasta, see suur 100. Sellega seoses on juba alustatud kampaaniat “Sada aastat Eesti Vabariiki”. Juba on alustatud konkursse, tootedisaine, ürituste planeerimist. Kuni kõik ideed veel võetud pole, on mul omaltki poolt välja käia paar ideed, kuidas Eesti sünnipäeva meie traditsioonide ja tavade järgi tähistada.

Eesti täisealiseks saamise pralle

Tegemist oleks vahva korteripidude lainega läbi terve Eesti, kus iga peremees kutsuks oma residentsi kõik oma toredad sõbrad, koos söödaks eestlaslikke toitu - kartulikrõpse ja toimekamates peredes ka seapraadi. Joogipoolis toodaks muidugi Lätist, austades eestlaste traditsioone. Eriti tugevad patrioodid võivad riigikogu valimistel osalemise ikka jõudmist tähistada ka ühe suitsu kimumisega. Õhtu lõppeks ühiskirumisega: kirutaks küll valitsust, tööd, ilma ja kõike muud, mida süda ihkab, sünnipäeva puhul võib endeid hellitada. Kuigi taoline idee võib mõne jaoks olla vääritu ja jala võdisema võtta, leian siiski, et plaan on puhteestlaslik ning pea et iga keskmine eestlane oleks kahe käega selle poolt, nähes selles iseennast või ühiskonda enda ümber. Alternatiiv karsklastele ning muidu mõnuainetest eemalehoidvale rahvale oleks õhtu läbi Ossinovski alkoholipoliitika arutamine ning kurvalt ohkamine nende tarbeks, kes ilma end kooma joomiseta tähistada ei oska.

100 Kelly Sildaru ausamba püstitamine

Kui nendel hämaratel aegadel pole meie riigis enam paljut, mis kõigile meeldiks, ning vähe persoone, kelle jaoks on kõikide südames koht, on meie hämaras taevast siiski üks särav täht - Kelly Sildaru. Keset poliitikal põhinevaid vaidlusi, Facebooki kommentaariumites käivad solvavaid sõnavõtte ja üldist kaost, ühineb terve Eesti ühe mõtte ees - meie noor suusastaar on igatpidi tubli ja töökas nagu õige eestlane kunagi ning toetame teda kõik kahe käega. Samuti käib idee vahvalt koos “Eesti 100” plaaniga: on olemas nii noortele keskenduv pool, millele rõhutakse, kui ka number 100, mis meenutab meile meie suursündmust. On vaid loogiline võtta järgmiseks sammuks igasse käidavasse kohta püstitada monument noore neiu jaoks, kes on toonud meile uhkust ja ühtsust ajal, mil miski muu seda teha ei suutnud.

TOP 100 Eesti 100 ideed

Kuna aastaga koguneb erinevaid mõtteid ja nende täideviimisi palju, on raske alati aru saada, millised neist need kõige paremad olid. Et vältida sellist silmade eest kirjuks löömist, peab keegi lahke hing kokku tooma eksperdid tervest riigist, kes oleks valmis järjestama kõige kuldsemad ideed, välja praakides hõbedasemad ja hoopis plastmassist ideed. Edasi saab ideest kujuneda välja palju muud - alustades terve saatesarjaga, kus erinevad eesti pseudokuulsused aeglaselt kõik 100 läbi võtavad, et ühest nimekirjast tervet hooaega välja lüpsta. Edasi võib teha nimekirjast koos pikkade kirjeldustega raamatu, miks mitte ka ajakirja või täispika filmi. Kui sellest nimekirjast jääb väheks, siis ei tohi unustada, et kogu asjade paremusjärjestusse seadmine ja pidev võistlus (ning ka lüpsmine!) on see, mis teeb meist eestlased.

